

1838**ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 18 grudnia 2001 r.

w sprawie użycia środków przymusu bezpośredniego oraz broni palnej przez żołnierzy wojskowych organów porządkowych.

Na podstawie art. 51 ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. Nr 123, poz. 1353 i Nr 154, poz. 1800) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1**Przepisy ogólne**

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) warunki i sposoby użycia środków przymusu bezpośredniego przez żołnierzy wojskowych organów porządkowych,
- 2) warunki i sposoby postępowania przy użyciu broni palnej przez żołnierzy wojskowych organów porządkowych,

3) sposób dokumentowania użycia środków przymusu bezpośredniego i broni palnej.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o „ustawie”, rozumie się przez to ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych.

§ 3. Żołnierze wojskowych organów porządkowych realizują uprawnienia, o których mowa w art. 51 ust. 1 ustawy, wobec osób, o których mowa w art. 46 ust. 2 i 3 albo art. 48 ust. 2 i 3 ustawy.

§ 4. 1. Żołnierze wojskowych organów porządkowych, z zastrzeżeniem § 16 ust. 3, § 17 ust. 3 i § 24 ust. 5, są uprawnieni do:

- 1) samodzielnego decydowania o konieczności zastosowania odpowiednich środków przymusu bezpośredniego lub użycia broni palnej,
- 2) zastosowania środków przymusu bezpośredniego lub użycia broni palnej na rozkaz dowódcy patrolu, konwoju, asysty lub warty.

2. Rozkaz zastosowania środków przymusu bezpośredniego i użycia broni palnej może wydać:

- 1) dowódca garnizonu (w garnizonach, w których są etatowi komendanci garnizonu — komendant garnizonu), a w czasie jego nieobecności — oficer inspekcyjny garnizonu żołnierzom wchodzącym w skład wojskowych organów porządkowych, o których mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy,
- 2) dowódca jednostki wojskowej, a w czasie jego nieobecności — oficer dyżurny tej jednostki żołnierzom wchodzącym w skład wojskowych organów porządkowych, o których mowa w art. 45 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy.

Rozdział 2

Warunki i sposoby użycia środków przymusu bezpośredniego

§ 5. 1. Zastosowanie środków przymusu bezpośredniego może nastąpić po uprzednim wezwaniu do podporządkowania się rozkazom lub poleceniom wydawanym na podstawie prawa przez wojskowy organ porządkowy i bezskutecznym uprzedzeniu o zastosowaniu tych środków, w razie niepodporządkowania się tym rozkazom lub poleceniom.

2. Można odstąpić od wymogów określonych w ust. 1, jeżeli:

- 1) zwłoka w zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego groziłaby niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia ludzkiego, wolności obywateli albo uszkodzeniem lub zniszczeniem mienia znacznej wartości,
- 2) uniemożliwiłaby ujęcie osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa lub poszukiwanej albo umożliwiłaby ucieczkę takiej osoby.

§ 6. Zastosowanie środków przymusu bezpośredniego powinno nastąpić w taki sposób, aby osiągnięcie podporządkowania się rozkazom lub poleceniom wydawanym na podstawie prawa przez wojskowy organ porządkowy powodowało możliwie najmniejszą dolegliwość u osoby, wobec której środki te zostały zastosowane.

§ 7. Jeżeli jest to konieczne, do osiągnięcia podporządkowania się rozkazom lub poleceniom, wydawanym na podstawie prawa przez wojskowy organ porządkowy, można zastosować jednocześnie różne środki przymusu bezpośredniego.

§ 8. Jeżeli osoba, wobec której zostały zastosowane środki przymusu bezpośredniego, podporządkowała się rozkazom lub poleceniom wydawanym na podstawie prawa przez wojskowy organ porządkowy, odstępuje się od stosowania tych środków.

§ 9. Żołnierze wojskowych organów porządkowych są uprawnieni do stosowania środków przymusu bezpośredniego w celu:

- 1) ujęcia osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa lub wykroczenia albo poszukiwanej, a także udaremnienia ucieczki takiej osoby,
- 2) odparcia zamachu na życie lub zdrowie ludzkie,
- 3) odparcia zamachu na mienie,
- 4) zapewnienia przestrzegania dyscypliny wojskowej,
- 5) ochrony porządku publicznego na terenach i w obiektach jednostek wojskowych,
- 6) umożliwienia realizacji czynności, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 9, 10 i 14 ustawy.

§ 10. Żołnierze wojskowych organów porządkowych mogą stosować wyłącznie te środki przymusu bezpośredniego, które zostały im służbowo przydzielone na wyposażenie indywidualne lub wyposażenie służby, w składzie której wykonują czynności służbowe.

§ 11. Wobec kobiet o widocznej ciąży, osób, których wygląd wskazuje, że nie ukończyły 13 lat, starców oraz osób o widocznym kalectwie można stosować wyłącznie chwytły obezwładniające.

§ 12. 1. Siłę fizyczną można stosować w celu obezwładnienia osoby, odparcia czynnej napaści albo zmuszenia do wykonania rozkazu lub polecenia wydanego na podstawie prawa przez wojskowy organ porządkowy.

2. Stosując siłę fizyczną, nie wolno zadawać uderzeń, chyba że działa się w:

- 1) obronie koniecznej,
- 2) celu odparcia bezpośredniego zamachu na życie lub zdrowie ludzkie albo na mienie,
- 3) celu ujęcia osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa lub poszukiwanej albo udaremnienia jej ucieczki.

§ 13. 1. Kajdanki można stosować wobec osoby skazanej, tymczasowo aresztowanej i zatrzymanej, a także doprowadzanej, konwojowanej, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa jej ucieczki albo dokonania przez nią czynnej napaści lub stawiania czynnego oporu, albo też jeżeli zachowuje się ona agresywnie.

2. Kajdanki stosuje się również na polecenie sądu lub prokuratora wojskowego.

3. Kajdanek nie stosuje się wobec osób, których wygląd wskazuje na wiek poniżej 17 lat, z wyjątkiem

nioletnich w wieku powyżej 16 lat podejrzanych o popełnienie przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu.

4. Kajdanki zdejmuje się niezwłocznie po wprowadzeniu osoby, wobec której je zastosowano, do uniemożliwiających ucieczkę pomieszczeń służbowych wojskowych organów porządkowych, Żandarmerii Wojskowej, Policji, aresztu lub zakładu karnego albo na przesłuchanie przez prokuratora lub na salę rozpraw, chyba że prokurator lub sąd zarządzi inaczej.

5. Kajdanki zakłada się na ręce z przodu, a osobie zachowującej się agresywnie — na ręce z tyłu, tak aby nie tamowały obiegu krwi.

§ 14. 1. Pałkę wielofunkcyjną można stosować w przypadku:

- 1) odpierania czynnej napaści,
- 2) pokonywania czynnego oporu,
- 3) przeciwdziałania niszczeniu mienia.

2. Zabrania się:

- 1) zadawania uderzeń i pchnięć pałką wielofunkcyjną w głowę, szyję, brzuch i nieumięśnione oraz szczególnie wrażliwe części ciała,
- 2) stosowania na części ciała, o których mowa w pkt 1, blokad i zakładania dźwigni,
- 3) zadawania uderzeń rękojęścią pałki wielofunkcyjnej.

3. Wolno zadawać uderzenia i pchnięcia pałką wielofunkcyjną we wszystkie części ciała w celu odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na życie i zdrowie własne lub innej osoby.

4. Nie wolno stosować pałki wielofunkcyjnej wobec osoby:

- 1) stawiającej bierny opór, chyba że uprzednie zastosowanie siły fizycznej okazało się bezskuteczne,
- 2) której zastosowano kajdanki, prowadnice, kaftan bezpieczeństwa albo pas lub siatkę obezwładniającą,
- 3) przebywającej w pomieszczeniach służbowych Żandarmerii Wojskowej, Policji, służby garnizony lub służby wewnętrznej jednostki wojskowej.

§ 15. 1. Paralizator elektryczny można stosować w przypadku:

- 1) odpierania czynnej napaści,
- 2) pokonywania czynnego oporu,
- 3) przeciwdziałania niszczeniu mienia.

2. Przy stosowaniu środka, o którym mowa w ust. 1, należy zachować ostrożność, uwzględniając jego wła-

ściwości mogące stanowić zagrożenie dla życia i zdrowia ludzkiego.

§ 16. 1. Wodne środki obezwładniające można stosować w przypadku:

- 1) odpierania czynnej napaści,
- 2) pokonywania czynnego lub biernego oporu,
- 3) przeciwdziałania niszczeniu mienia.

2. Przy stosowaniu wodnych środków obezwładniających ma zastosowanie odpowiednio przepis § 15 ust. 2.

3. Polecenie zastosowania wodnych środków obezwładniających wydają osoby, o których mowa w § 4 ust. 2.

§ 17. 1. Chemiczne środki obezwładniające mogą być stosowane w przypadku:

- 1) odpierania czynnej napaści,
- 2) pokonywania czynnego lub biernego oporu,
- 3) pościgu za osobą uzbrojoną lub używającą innego niebezpiecznego narzędzia, podejrzaną o popełnienie przestępstwa lub poszukiwaną,
- 4) udaremniania ucieczki osoby skazanej, tymczasowo aresztowanej, zatrzymanej, doprowadzanej lub konwojowanej,
- 5) przeciwdziałania niszczeniu mienia.

2. Przy stosowaniu chemicznych środków obezwładniających ma zastosowanie odpowiednio przepis § 15 ust. 2.

3. Polecenie zastosowania chemicznych środków obezwładniających, z wyjątkiem ręcznych miotaczy gazowych, wydają osoby, o których mowa w § 4 ust. 2.

§ 18. Technicznymi środkami obezwładniającymi są: prowadnice, kaftany bezpieczeństwa, pasy i siatki obezwładniające.

§ 19. 1. Prowadnice można stosować wobec osoby, co do której zachodzi uzasadniona obawa jej ucieczki.

2. Jeden z uchwytów prowadnicy zakłada się na rękę osoby prowadzonej, a drugi uchwyt żołnierza wojskowego organu porządkowego zakłada sobie na rękę lub trzyma w ręku.

3. Prowadnice stosuje się na zasadach określonych w § 13 ust. 2—4.

§ 20. 1. Kaftan bezpieczeństwa oraz pasy i siatka obezwładniająca mogą być stosowane wobec osoby, która swoim zachowaniem stwarza bezpośrednio niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia własnego lub in-

nej osoby, a także mienia, jeżeli zastosowanie innych środków przymusu bezpośredniego jest niemożliwe albo okazało się bezskuteczne.

2. Siatkę obezwładniającą można stosować także:

- 1) w pościgu za osobą podejrzaną o popełnienie przestępstwa lub poszukiwaną,
- 2) w celu udaremnienia ucieczki osoby skazanej, tymczasowo aresztowanej, zatrzymanej, doprowadzanej lub konwojowanej.

3. Zastosowanie kaftana bezpieczeństwa oraz pasów i siatki obezwładniającej następuje na rozkaz właściwego organu określonego w § 4 ust. 1 lub 2.

4. Jeżeli czas stosowania kaftana bezpieczeństwa wynosi więcej niż dwie godziny, nie rzadziej niż co godzinę luzuje się taśmy rękawów kaftana w celu umożliwienia prawidłowego obiegu krwi.

5. Odstępuje się od stosowania kaftana bezpieczeństwa, jeżeli lekarz po zbadaniu osoby, wobec której go zastosowano, tego zażąda.

§ 21. 1. Kolczatka drogowa i inne urządzenia techniczne umożliwiające zatrzymanie pojazdu, o których mowa w art. 42 ust. 2 ustawy, mogą być stosowane do zatrzymania pojazdu prowadzonego przez osobę, o której mowa w art. 46 ust. 2 lub 3 oraz w art. 48 ust. 2 i 3 ustawy, która nie zatrzymała się mimo odpowiedniego sygnału:

- 1) gdy istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przez nią przestępstwa albo przewożenia przez nią tym pojazdem osoby podejrzanego o popełnienie przestępstwa lub przedmiotów pochodzących z przestępstwa lub
- 2) gdy jej zachowanie wskazuje, że jest w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka.

2. Kolczatki drogowej nie stosuje się do zatrzymania pojazdów jednośladowych.

3. Zastosowanie kolczatki drogowej i innych przeszkód umożliwiających zatrzymanie pojazdu następuje na rozkaz właściwego organu określonego w § 4 ust. 2 oraz w porozumieniu z Żandarmerią Wojskową i Policją.

4. Zastosowanie kolczatki drogowej lub innej przeszkody umożliwiającej zatrzymanie pojazdu należy poprzedzić:

- 1) sygnałem zatrzymania podanym przez żołnierza wojskowego organu porządkowego w sposób zrozumiały i widoczny dla kierowcy zatrzymywanego pojazdu,
- 2) wstrzymaniem ruchu drogowego w obu kierunkach w odległości nie mniejszej niż 100 m od kolczatki lub innej przeszkody, w czasie zbliżania się zatrzymywanego pojazdu.

5. W przypadku blokowania drogi oznakowanym pojazdem Żandarmerii Wojskowej, można odstąpić od wstrzymania ruchu drogowego, o którym mowa w ust. 4 pkt 2.

§ 22. 1. Pies służbowy może być wykorzystany w przypadku:

- 1) odpierania czynnej napaści,
- 2) pokonywania czynnego oporu,
- 3) pościgu za osobą podejrzaną o popełnienie przestępstwa lub poszukiwaną,
- 4) udaremniania ucieczki osoby zatrzymanej, doprowadzanej lub konwojowanej.

2. Pies służbowy powinien mieć nałożony kagańiec. Nie dotyczy to psa służbowego specjalnie wytresowanego do działania bez kagańca.

3. Pies służbowy niewytresowany do działania bez kagańca może być wykorzystany bez kagańca tylko do odpierania czynnej napaści albo gdy jest używany do czynności służbowych podejmowanych wobec osób, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 6 lub 7 ustawy.

§ 23. 1. Broń gazowa i ręczne miotacze gazu mogą być stosowane w przypadku:

- 1) odpierania czynnej napaści,
- 2) pokonywania czynnego oporu,
- 3) pościgu za osobą uzbrojoną lub używającą innego niebezpiecznego narzędzia, podejrzaną o popełnienie przestępstwa lub poszukiwaną,
- 4) udaremniania ucieczki osoby skazanej, tymczasowo aresztowanej, zatrzymanej, doprowadzanej lub konwojowanej,
- 5) przeciwdziałania niszczeniu mienia.

2. Przy stosowaniu środków, o których mowa w ust. 1, należy zachować ostrożność, uwzględniając ich właściwości mogące stanowić zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego, w tym osób trzecich.

§ 24. 1. Pociski niepenetracyjne mogą być wyłącznie pociskami gumowymi miotanymi z broni palnej gładkolufowej albo broni alarmowej lub sygnałowej.

2. Pociski niepenetracyjne można stosować, z zastrzeżeniem ust. 3, w przypadkach:

- 1) odpierania czynnej napaści,
- 2) odpierania gwałtownego zamachu na mienie,
- 3) odpierania bezpośredniego bezprawnego zamachu przeciwko życiu lub zdrowiu ludzkiemu albo w pościgu za sprawcą takiego zamachu,
- 4) zbiorowego zakłócenia porządku publicznego.

3. Pociski niepenetracyjne mogą być stosowane w budynkach, w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1—3.

4. Pociski niepenetracyjne stosuje się:

- 1) oddając strzał ostrzegawczy (salwę ostrzegawczą) w górę,
- 2) celując w dolną część ciała, do wysokości pasa osoby.

5. Polecenie użycia pocisków niepenetracyjnych wydają osoby, o których mowa w § 4 ust. 2.

§ 25. 1. Jeżeli wskutek zastosowania środka przymusu bezpośredniego nastąpiło zranienie osoby, żołnierz wojskowych organów porządkowych jest obowiązany natychmiast udzielić tej osobie pierwszej pomocy, a w razie potrzeby zapewnić pomoc lekarską.

2. Pomoc lekarską zapewnia się zawsze kobiecie ciężarnej, wobec której użyto środka przymusu.

§ 26. 1. Jeżeli następstwem zastosowania środka przymusu bezpośredniego jest uszkodzenie ciała lub śmierć człowieka albo szkoda w mieniu znacznej wartości, żołnierz wojskowego organu porządkowego niezwłocznie:

- 1) zabezpiecza na miejscu zdarzenia ślady i dowody oraz nie dopuszcza osób postronnych,
- 2) podejmuje inne czynności, aby nie dopuścić do zatarcia śladów i dowodów zdarzenia,
- 3) ustala świadków zdarzenia,
- 4) zawiadamia o zdarzeniu oficera dyżurnego właściwej miejscowo jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, oficer dyżurny właściwej miejscowo jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej niezwłocznie powoduje zabezpieczenie wszelkich śladów i dowodów związanych z zastosowaniem środka przymusu bezpośredniego.

§ 27. 1. Zastosowanie środka przymusu bezpośredniego żołnierz wojskowego organu porządkowego dokumentuje w książce meldunków służby dyżurnej oraz w pisemnym meldunku składanym przełożonemu.

2. Pisemny meldunek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać w szczególności:

- 1) stopień wojskowy, imię i nazwisko żołnierza oraz rodzaj wojskowego organu porządkowego,
- 2) czas i miejsce zastosowania środka przymusu bezpośredniego,
- 3) dane osoby, wobec której zastosowano środek przymusu bezpośredniego,

4) szczegółowe powody i rodzaj zastosowanego środka przymusu bezpośredniego,

5) opis postępowania poprzedzającego zastosowanie środka przymusu bezpośredniego,

6) skutki zastosowania środka przymusu bezpośredniego,

7) w razie potrzeby określenie sposobu realizacji przepisów § 4, 5 i 26,

8) inne ważne okoliczności zdarzenia,

9) dane ustalonych świadków zdarzenia,

10) podpis żołnierza sporządzającego meldunek.

3. Jeżeli następstwem zastosowania środków przymusu bezpośredniego jest uszkodzenie ciała lub śmierć człowieka albo szkoda w mieniu znacznej wartości, odpowiednio dowódca garnizonu, a w garnizonach, w których są etatowi komendanci garnizonu — komendant garnizonu oraz dowódca jednostki wojskowej niezwłocznie zawiadamia właściwego miejscowo prokuratora wojskowego oraz Żandarmerię Wojskową.

4. O każdym przypadku zastosowania środka przymusu bezpośredniego składa się meldunek w systemie służb dyżurnych.

5. Przełożony żołnierza bada każdorazowo zasadność oraz warunki i sposób zastosowania środka przymusu bezpośredniego.

Rozdział 3

Warunki i sposoby użycia broni palnej

§ 28. Żołnierze wojskowych organów porządkowych mogą użyć wyłącznie broni palnej, która została im służbowo przydzielona.

§ 29. Przez użycie broni palnej rozumie się oddanie strzału w kierunku osoby w celu jej obezwładnienia, po wyczerpaniu trybu postępowania określonego w § 33.

§ 30. Broni palnej nie używa się w przypadkach określonych w art. 43 ust. 1 pkt 6, 7 i 9 ustawy w stosunku do kobiet o widocznej ciąży, osób, których wygląd wskazuje na wiek do 13 lat, starców oraz osób o widocznym kalectwie.

§ 31. Osobę zatrzymaną, tymczasowo aresztowaną lub odbywającą karę pozbawienia wolności uprzedza się o możliwości użycia wobec niej broni palnej w razie podjęcia przez nią próby ucieczki lub innego zachowania uprawniającego do jej użycia.

§ 32. Użycie broni palnej w strefie nadgranicznej nie powinno powodować ostrzelania terytorium państwa sąsiedniego.

§ 33. 1. Przed użyciem broni palnej żołnierze wojskowych organów porządkowych mają obowiązek:

- 1) po uprzednim okrzyku „SŁUŻBA WARTOWNICZA (KONWOJOWA, WEWNĘTRZNA, GARNIZONOWA)” wezwać osobę do zachowania się zgodnego z prawem, a w szczególności do natychmiastowego porzucenia broni lub niebezpiecznego narzędzia, zaniechania ucieczki, odstąpienia od bezprawnych działań lub użycia przemocy,
- 2) w razie niepodporządkowania się wezwaniom określonym w pkt 1, zagrozić użyciem broni palnej, wzywając „STÓJ — BO STRZELAM”,
- 3) w razie bezskuteczności wezwań określonych w pkt 1 i 2 — oddają strzał ostrzegawczy w górę.

2. Przepisów ust. 1 pkt 1 można nie stosować, jeżeli z okoliczności zdarzenia wynika, że osoba, wobec której broń palna ma być użyta, posługuje się bronią palną lub innym niebezpiecznym narzędziem.

3. Przepisów ust. 1 pkt 1 można nie stosować, jeżeli zwłoka w użyciu broni palnej groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia ludzkiego albo wolności obywateli.

4. Przepisów ust. 1 pkt 1 nie stosuje się w czasie prowadzenia bezpośredniego pościgu określonego w art. 43 ust. 1 pkt 6 lub 7 ustawy, jeżeli osoba, wobec której broń palna ma być użyta, użyła broni palnej lub ucieka pojazdem.

5. Użycie broni palnej w sytuacjach, o których mowa w ust. 2–4, musi być poprzedzone okrzykiem, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

§ 34. Jeżeli następstwem użycia broni palnej jest uszkodzenie ciała człowieka, żołnierz wojskowych organów porządkowych jest obowiązany, z zachowaniem bezpieczeństwa własnego i innych osób oraz bez zbędnej zwłoki, udzielić jej pierwszej pomocy, a następnie spowodować udzielenie pomocy lekarskiej.

§ 35. 1. Jeżeli następstwem użycia broni palnej jest uszkodzenie ciała lub śmierć człowieka albo szkoda w mieniu znacznej wartości, żołnierz wojskowego organu porządkowego niezwłocznie:

- 1) zabezpiecza na miejscu zdarzenia ślady i dowody oraz nie dopuszcza osób postronnych,
- 2) podejmuje inne czynności, aby nie dopuścić do zatarcia śladów i dowodów zdarzenia,
- 3) ustala świadków zdarzenia,
- 4) zawiadamia o zdarzeniu oficera dyżurnego właściwej miejscowo jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, oficer dyżurny właściwej miejscowo jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej niezwłocznie powoduje zabez-

pieczenie wszelkich śladów i dowodów związanych z użyciem broni palnej.

§ 36. 1. Użycie broni palnej żołnierz wojskowego organu porządkowego dokumentuje w książce meldunków służby dyżurnej oraz w pisemnym meldunku składanym przełożonemu.

2. Pisemny meldunek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać w szczególności:

- 1) stopień wojskowy, imię i nazwisko żołnierza oraz rodzaj wojskowego organu porządkowego,
- 2) czas i miejsce użycia broni palnej,
- 3) dane osoby, wobec której użyto broni palnej,
- 4) szczegółowe powody użycia broni palnej,
- 5) opis postępowania poprzedzającego użycie broni palnej,
- 6) skutki użycia broni palnej,
- 7) w razie potrzeby określenie sposobu realizacji przepisów § 4, 33 i 35,
- 8) inne ważne okoliczności zdarzenia,
- 9) dane ustalonych świadków zdarzenia,
- 10) podpis żołnierza sporządzającego meldunek.

3. Jeżeli następstwem użycia broni palnej jest uszkodzenie ciała lub śmierć człowieka albo szkoda w mieniu znacznej wartości, odpowiednio dowódca garnizonu, a w garnizonach, w których są etatowi komendanci garnizonu — komendant garnizonu oraz dowódca jednostki wojskowej niezwłocznie zawiadamia właściwego miejscowo prokuratora wojskowego oraz Żandarmerię Wojskową.

4. O każdym przypadku użycia broni palnej składa się meldunek w systemie służb dyżurnych.

5. Przełożony żołnierza bada każdorazowo zasadność użycia broni palnej.

Rozdział 4

Przepisy końcowe

§ 37. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1995 r. w sprawie szczegółowych przypadków oraz warunków i sposobów użycia środków przymusu bezpośredniego, a także szczegółowych warunków i sposobu postępowania przy użyciu broni palnej przez żołnierzy wojskowych organów porządkowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 5, poz. 35).

§ 38. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r.

Prezes Rady Ministrów: *L. Miller*